

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

Elizabeth KEJA

SEPTINI

GADA GRĀMATA!

Pasaules bestsellers, kas vēl pirms
izdošanas ticis pārdots vairāk
nekā 30 valstīm!

MELI

Viņas dalās viena ar otru visā,

izņemot ~~patiesību~~

Elizabete KEJA
SEPTINI
MELI'

Elizabeth KAY

SEVEN
LIES

Elizabete KEJA
SEPTINI
MELI'

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
Ke 180

Copyright © 2020 by Elizabeth Kay
This edition published by arrangement with Madeleine
Milburn Ltd and The Van Lear Agency LLC

Elizabetes Kejas romāna "Septiņi meli"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Marta Mežule
Vāka noformējums Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-998-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

*Ennai un Bobam Goudsmitem jeb,
kā es allaž esmu viņus saukusi, – mammai un tētim.*

PIRMIE MELI

Pirmā nodaļa

– Un tā es iekaroju viņas sirdi, – viņš smaidot noteica. Tad izgāzās krēslā, paceldams rokas aiz galvas un izriesdams krūtis. Viņš allaž bija tik pašapmierināts.

Viņš palūkojās uz mani, tad uz idiotu man līdzās, un tad atkal atgriezās pie manis. Viņš gaidīja mūsu reakciju. Vēlējās ieraudzīt smaidus mūsu sejās, sajūst mūsu apbrīnu, mūsu godbijību.

Es viņu ienīdu. Ienīdu viņu visaptverošā, dedzinošā, bībeliskā veidā. Ienīdu to, ka viņš atkārtoja šo stāstu katru reizi, kad es atnācu uz vakariņām, katru piektdienas vakaru. Nekrita svarā tas, ko es atvedu līdzi. Nekrita svarā tas, ar kādu deģenerātu es attiecīgajā reizē satikos.

Viņš tiem allaž stāstīja šo stāstu.

Tāpēc, ka šis stāsts bija viņa lielākā trofeja. Tādam vīrietim kā Čārlzs – veiksmīgam, bagātam, apburošam – tik skaista, gudra, dzirkstoša sieviete kā Mārnija nozīmēja pēdējo medaļu viņa kolekcijā. Un, tā kā viņu darbināja citu cilvēku cieņa un apbrīna, un varbūt tāpēc, ka neko

no tā viņš nesaņēma no manis, viņš centās to izspiest no saviem pārējiem viesiem.

Tas, ko es gribēju pateikt par atbildi un ko es nekad nepateicu, bija piezīme, ka Mārnijas sirds nebija iekarojama. Godīgi sakot, un es beidzot esmu kļuvusi godīga, sirdi nevar iekarot nekad. To var tikai atdot, tikai paņemt. Nav iespējams pierunāt, ievilināt, iemainīt, nomierināt, nolaupīt, atņemt sirdi. Un pilnīgi noteikti nav iespējams iekarot sirdi.

– Krējumu? – Mārnija apjautājās.

Viņa stāvēja pie ēdamgaldā un turēja rokās baltu keramikas trauku. Viņas mati bija glīti sasprausti pie skaus-ta, atstājot atrisušas šķipsnas ap vaigiem, un viņas kak-larota bija nošķiebusies, aizdare nonākusi līdzās karulim un tagad kopā karājās pie krūšu kaula.

Papurināju galvu. – Nē, paldies, – es noteicu.

– Ne jau tev, – viņa atbildēja un pasmaidīja. – Zinu, ka tev nevajag.

Gribu tev kaut ko pavēstīt, pirms mēs esam sākušas. Mārnija Gregorija ir visiespaidīgākā, iedvesmojošākā, ap-brīnojamākā sievietē, kādu es pazīstu. Kopš mēs iepazi-nāmies pamatskolā, viņa ir bijusi mana labākā draudze-ne vairāk nekā astoņpadsmit gadu – mūsu attiecības ir kļuvušas pilngadīgas un var dzert, izklaidēties un spēlēt azartspēles.

Tā bija mūsu pirmā skolas diena, un mēs stāvējām rin-dā garā, šaurā gaitenī – vienpadsmitgadnieki, kas vēlē-jās nokļūt pie galda gaitenī otrā malā. Ik pa gabaliņam bija izveidojušās grupiņas, kas atgādināja čūskas apēstu peli, un izspiedās ārā no taisnās līnijas.

Septeni meli

Jutos satraukta, apzinādamās, ka nevienu nepazīstu, un psiholoģiski gatavojos tam, ka būšu viena un vientuļa desmitgades lielāko daļu. Nolūkojos uz tām grupiņām un centos sev iestāstīt, ka šā vai tā nevēlos nevienā iekļauties.

Paspēru soli uz priekšu pārāk ātri, pārāk tālu un uzminu uz priekšā stāvošās meitenes papēža. Viņa apcirtās riņķī. Es kritu panikā: jutos pārliecināta, ka tūlīt tikšu pazemota, ka uz mani kliegs un noniecinās manu klasesbiedru priekšā. Taču šīs bailes izzuda, tiklīdz biju viņu ieraudzījusi. Zinu, ka tas izklausās smieklīgi, taču Mārnija Gregorija ir gluži kā saule. Tā es domāju toreiz un bieži vien tāpat domāju tagad. Viņas āda ir pārsteidzoši gaiša, gluži kā porcelāna glazūra, kas kļūst tumšāka tikai dažreiz – piemēram, pēc sporta nodarbībām vai tad, kad viņa jūtas visaptveroši apmierināta, – tad viņas vaigi kļūst rožaini. Viņas mati ir tumšā kastaņu krāsā, tie cirtojas rudī zeltainās spirālēs, bet viņas acis ir gaišas, gandrīz balti zilas.

– Piedod, – es noteicu, atkāpdamās un palūkodamās uz savām spīdīgajām jaunajām kurpēm.

– Mani sauc Mārnija, – viņa sacīja. – Un tevi?

Šī pirmā tikšanās ir simboliska mūsu turpmāko attiecību gaismā. Mārnijai piemīt atklātība, tonis, kas izstaro siltumu un mīlestību. Viņa ir nepārspilēti pašapzinīga, nebaidās un nereagē ne uz kādām nekaunībām, kuras kāds varētu iekļaut sarunā. Es gan reaģēju uz tām saasināti. Man ir bail no jebkāda iespējama naidīguma, un es allaž gaidu to, kam beigu beigās ir jāseko. Es vienmēr gaidu, ka tikšu izsmieta. Tolaik es baidījos no piezīmēm par pūtitēm uz manas pieres, par maniem pelēkajiem matiem,

par manu pārāk lielo formastērpu. Tagad baidos par savu balss toni, to, kā tā trīc, par savu apģērbu, kas ir ērts un reti kad izceļ manu augumu, maniem matiem, maniem sporta apaviem, maniem apgrauztajiem nagiem.

Viņa ir gaisma, bet es esmu tumsa.

Es to zināju jau toreiz. Tagad arī jūs to zināt.

– Vārds? – noskaldīja zilā blūzē ģērbusies skolotāja, kas stāvēja aiz galda rindas priekšā.

– Mārnija Gregorija, – viņa atbildeja, tik noteikti un pašapzinīgi.

– E... F... G... Gregorija. Mārnija. Tu būsi tajā klasē, ar C burtu uz durvīm. Un tu, – viņa turpināja. – Kas esi tu?

– Džeina, – es atbildēju.

Skolotāja pacēla galvu no papīra lapas sev priekšā un izbolīja acis.

– Ak, – es noteicu. – Piedošanu. Mans uzvārds ir Bakstere. Džeina Bakstere.

Viņa ieskatījās sarakstā. – Kopā ar viņu. Tur. Durvis ar C burtu.

Varbūt daži apgalvos, ka tā bija izdevīguma noteikta draudzība un ka es būtu pieņēmusi jebkādu laipnības, sirsnības, mīlestības izpausmi. Un varbūt tā ir taisnība. Tādā gadījumā es varētu iebilst, ka mums bija lemts būt kopā, ka mūsu draudzība bija ierakstīta zvaigznēs, tāpēc ka vēlāk arī es izrādījos vajadzīga viņai.

Tas izklausās absurdi, es zinu. Varbūt tā arī ir. Taču dažreiz es varētu apzvērēt, ka tā ir patiesība.

– Jā, lūdzu, – sacīja Stenlijs. – Es gribētu krējumu.

Stenlijs bija divus gadus jaunāks par mani un advokāts ar vairākiem grādiem. Viņam bija gaiši blondi mati,

Septeni meli

kas krita acīs, un viņš visu laiku smaidīja, bieži bez kāda redzama iemesls. Atšķirībā no vairuma savu kolēģu viņš prata sarunāties ar sievietēm; manuprāt, to panāca bērnība māsu ielenkumā. Taču savā būtībā viņš bija garlaicīgs.

Nebija nekāds pārsteigums, ka Čārlzam, kā izskatījās, viņa sabiedrība ir pa prātam. Un tas padarīja manu nepatiku pret Stenliju vēl lielāku.

Mārnija pasniedza krējumu pāri galdam, piespiezdamā blūzi sev pie vēdera. Viņa nevēlējās, lai audums – šķiet, zīds – pieskartos bļodā saliktajiem augļiem.

– Vai vēl kaut ko? – viņa apjautājās, uzlūkodama Stenliju, tad mani un tad Čārlzu. Viņš bija ģērbies kreklā ar zilām un baltām svītrām un atpogājis augšējās podziņas, nodemonstrējot tumšu spalvu trijstūrīti auduma malā. Viņas acis kādu brīdi pakavējās pie tā. Viņš papurināja galvu, un viņa kaklasaite, kas bija vaļīgi uzmaukta kaklā, aizslidēja vēl tālāk pa kreisi.

– Ideāli, – Mārnija noteica, apsēzdamās un paņemdamā deserta karotīti.

Kā allaž, sarunas toni noteica Čārlzs. Stenlijs turēja līdzi, iespēju robežās iestarpinādams kaut ko par saviem panākumiem, taču man bija garlaicīgi, un domāju, ka Mārnijai arī. Mēs abas bijām atzvilušas savos krēslos, malkodamas pēdējās vīna paliekas, un drīzāk bijām iegrimušas iedomu sarunās, kas risinājās mūsu prātā.

Pusvienpadsmitos Mārnija piecēlās, kā viņa to allaž darīja pusvienpadsmitos, un noteica: – Labi.

– Labi, – es atkārtoju. Un arī piecēlos.

Viņa paņēma mūsu četras bļodiņas no galda un iespieca tās kreisās rokas elkoņa locītavā. Neliels sārtas sulas

piliens no avenes, kas vēl aizvien atradās vienā no traukiem, izpletās pa viņas balto blūzi. Es paņēmu iztukšoto augļu trauku – pirms dažiem gadiem viņa bija apmeklējusi keramikas pulciņu – un sekoju viņai virtuvē, kas atradās dzīvokļa dziļumā.

Šis dzīvoklis – viņu dzīvoklis – bija viņu attiecību simbols. Čārlzs bija samaksājis pamatīgo pirmo iemaksu, jo Čārlzs maksāja gandrīz par visu, taču pēc Mārnijas pamudinājuma. Viņa uzreiz bija zinājusi, ka dzīvoklis ir kā radīts viņiem, un tu nebūsi pārsteigta, uzzinot, ka Mārnijai ļoti viegli izdevās iedvest savu pārliecību citiem.

Kad viņi ievācās dzīvoklī, tas atgādināja īstu ūķi: mazs, tumšs, netīrs, mitrs, izvietots divos stāvos un izmisīgi nemīlēts. Taču Mārnija allaž skatās uz priekšu: viņa redz to, ko neredz citi. Viņa rod cerību vistumšākajās vietās – smieklīgi, bet pat manī – un tic, ka viņai izdosies radīt ko izcilu. Es vienmēr esmu apskaudusi šo pašpaļāvību. Mārnijas gadījumā tā ceļas no spītības. Viņa nebaidās no neveiksmēm – ne tāpēc, ka nekad nav tādas piedzīvojusi, bet gan tāpēc, ka neveiksme allaž ir bijis tikai apkārtceļš maršrutā, kas galu galā ved uz panākumiem.

Viņa nenogurstoši strādāja – vakaros, nedēļas nogalēs, izmantojot visu savu atvaļinājumu, – lai izveidotu kaut ko skaistu. Ar savām mazajām rociņām viņa plēsa tapetes, pulēja grīdas, nogludināja paklāju, ieklāja dēļus, šuva žalūzijas – visu. Līdz šīs telpas sāka izstarot tādu pašu siltumu kā viņa pati: klusu pašapziņu, acīmredzamu, taču vārdā nenosaucamu mājīgumu.

Mārnija salika bļodas trauku mazgājamajā mašīnā, atstājot atstarpī starp katru nākamo.

– Tā trauki kļūst tīrāki, – viņa noteica.